

Nu liet Emma zich evéneens een driftig woord ontvallen.

„Mijn hemel, is dat een geschiedenis maken van zoo'n brief! Wees maar gerust, hoor. Er staat niets in, dat”

„In hoeverre ik gerust kan of wil zijn, is *mijn* zaak! Een andere vraag is, of wij nog vertrouwelijk met elkander omgaan. Daarom trent schijnen onze opvattingen uiteen te loopen. Ik heb voor jou nooit een geheim gehad en”

Weer geheel bedaard viel Emma hem in de rede.

„Beste man, ik zal dadelijk den brief openmaken en je voorlezen al, wat je maar eenigszins kan interesseeren. Zal je dan niet meer brommen? Of vertrouw je me niet? Als je den brief in handen wilt hebben, zeg 't dan.”

Geen antwoord volgde.

De brief kwam weer te voorschijn. Zij brak hem open en begon zacht te lezen.

Het gas suisde in de benauwende stilte; uit de keuken klonk bordengerammel en messengekletter; door de straat rommelde een rijtuig voorbij.

Blank schonk zich in en dronk terstond zijn glas ledig. Aandachtig keek hij nu eens naar zijn vrouw, dan weer naar den brief; maar het gelukte hem niet een van beiden te ontraadselen. Zij hield het blad te schuin naar hem toegekeerd en het hoofd te diep neergebogen. Alleen zag hij, dat het epistel minstens acht, dicht beschreven zijdjes lang was, dat zij het eerste vel haastig doorvloog, op het tweede stokte, niet verder las, nadenkend het dunne, knetterende papier weer samenvouwde en wegborg in haar zak.

Toen begreep hij, dat zij iets ging zeggen en wachtte, aan zijn baard plukkend, in zenuwachtige spanning.

Het duurde nog heel lang en altijd suisde het gas maar door.

Eindelijk sprak zij met een onvaste dofheid, die gedwongen klonk:

„Hij is van plan naar Atjeh te gaan.”

„Zoo.”

„Daarvoor moet hij in den Haag wezen eenige dagen Dan wil hij hier afscheid komen nemen.”

Haar stem had gebeefd. Thans ging zij alles openbaren. Hij was op het punt haar toe te roepen: zwijg verder maar stil.

Toen zij van zelve zweeg, zei hij:

„'t Is goed wij zullen hem ontvangen.”

Weer gingen een paar seconden leeg voorbij.

„Willem wij moesten hem vragen om bij ons te komen logeeren.”

Het was Blank, of hij een slag in het aangezicht kreeg. Nooit, nooit, nooit galmde het door zijn hoofd en zijn heele wezen kwam in verzet.

Wat een onbeschaamdheid! Dacht ze dan, dat hij stekeblind was? Zag ze hem voor een idioot aan?

Toch wist hij zich genoeg te beheerschen om niet al te heftig te weigeren.

„Te logeeren vragen? — Neen, hoor eens, daar denk ik niet aan.”

„Waarom niet?”